

Dit is de tekst van een radiotoespraak in de Vermoeden-viering (Radio 5) van zondag 17 januari 2016.

Het citeren of doorgeven van deze tekst is toegestaan, mits met bronvermelding.

Radio-meditatie over Marcus 6:7-13 Willibrordvertaling

Lezing:

Hij riep de twaalf bij zich, en begon hen twee aan twee uit te zenden, en Hij gaf hun macht over de onreine geesten. Hij gebod hun om niets mee te nemen voor onderweg dan een stok – geen brood, geen reistas, geen geld in de beurs –wel sandalen aan te doen, maar geen twee stel kleren aan te trekken. Hij zei tegen hen: ‘Als je bij iemand onderdak krijgt, blijf daar dan tot je weer verder reist. En als je ergens niet ontvangen wordt, en ze luisteren niet naar jullie, ga daar dan weg, en stamp het zand van je voeten: een getuigenis tegen hen!’ Ze gingen op weg en riepen op tot bekering. Ze dreven veel demonen uit, zalfden veel zieken met olie en genazen hen.

Jezus die zijn leerlingen eropuit stuurt. Vroeger vond ik dat een beklemmend verhaal, omdat ik het heel erg vanuit mijn eigen kerkelijke geschiedenis beluisterde. Je moet eropuit, langs de deuren, om mensen de waarheid te vertellen. Die mensen moeten zich bekeren tot jouw visie, tot jouw theorie over God en de Bijbel en de wereld – wat ze natuurlijk niet doen. En dan zou je ze met dat agressieve gebaar de wacht moeten aanzeggen: het zand van je voeten stampen, of het stof van je sandalen kloppen: zo van, dan moet je het zelf maar weten, ik heb je gewaarschuwd, vanaf nu ben jij voor mij een gepasseerd station.

Maar – dan lees ik inderdaad wel heel erg vanuit mijn eigen geschiedenis. Ik die ging evangeliseren, in Katwijk op de camping. Anderen proberen te bekeren tot iets waarvan ik zelf ook vaak dacht: zou het wel echt zo zitten? Brrr.

Soms heb je de omweg van een half leven nodig om een verhaal over Jezus anders te horen, minder bevangen en minder krampachtig. In het afgelopen jaar kwamen die woorden uit Marcus 6 een paar keer langs. Ze stonden op het leesrooster voor een kerkdienst in juli. En toen de vluchtelingen kwamen in ons dorp, in oktober, vielen ze opeens op hun plek.

Want wat me opeens opviel was, dat Jezus zijn leerlingen eropuit stuurt met alleen zichzelf. Of nou ja, met weldadige aandacht en liefde, met bewogenheid. Ze nemen niets mee. Geen kadootjes, geen geld of eten. Ook geen theorie over hoe het allemaal zit. Ze moeten er gewoon zijn, als dragers van hoop en helende kracht en liefde. Zichzelf toewijden aan de mensen die ze ontmoeten, en dan maar afwachten hoe het verder gaat. Zich de nachtmerries van anderen aantrekken, hun demonen, de pijn van anderen willen zien en die aanraken met liefde. Niet erover redeneren, maar erbij zijn met alle aandacht.

En intussen zelf te gast zijn, dat vind ik zo sterk. Ze gaan niet als gulle gevers zo van ‘nee, dankjewel, zelf hebben we niks nodig, we hebben alles al’. Ze zullen van de mensen bij wie ze komen, pagina 1 – www.woordenmetzielen.nl – dr. Piet van Veldhuizen

gastvrijheid moeten aanvaarden. Het gebeurt niet allemaal op hun eigen voorwaarden, ze maken zelf de dienst niet uit. Ze zijn te gast. Als er aan het eind dankjewel gezegd wordt, zal het van allebei de kanten zijn. Fijn dat ik bij je mocht zijn, bedankt voor het eten. Ik hoop dat jij er ook wat aan gehad hebt.

Dan weet je achteraf ook niet, wie het meest aan wie gegeven heeft. En je weet ook niet of je Christus daar gebracht hebt, want misschien was Hij er wel al en heb je hem daar gevonden, bij die mensen. Het belangrijkste is, dat je samen gezegend bent, samen aangeraakt door God.

In mijn dorp kwam in oktober een kleine crisisopvang voor vluchtelingen die nog niet terecht konden in een asielzoekerscentrum. Dan ga je erheen en je eerste reflex is, dat je van alles voor die mensen wilt gaan doen. Maar met dit evangelieverhaal in gedachten hebben we toen ook gezegd: laat er altijd iemand bij de vluchtelingen zijn die niets hoeft te doen behalve er te zijn, met aandacht. Dat pakte heel bijzonder uit. Natuurlijk, er moesten ook klussen worden geklaard en daar waren altijd weer mensen voor. Maar er samen zijn, dat werd de basis.

Toen ik vlak voor Kerst een paar dagen ziek op bed lag, kwam één van de vluchtelingen naar mijn huis toe. Hij kwam naast mijn bed zitten. Geef me je hand, zei hij. Toen sprak hij een islamitisch gebed uit. Hij wenste me dat ik met Gods kracht gauw beter zou zijn. En behalve dat ik dankbaar was, dacht ik ook: wat een genade dat de rollen zomaar omgedraaid kunnen worden. Dat hoort ook bij de manier waarop Jezus zijn leerlingen uitstuurt: dat je de regie durft verliezen. Dat je er zelf niet over gaat hóé God ons samen aanraakt. Dat je nooit weet wie wie helpt. Samen ben je gezegend.

Dan zitten we alleen nog met die aanwijzing om het zand van je schoenen te stampen als ze je niet willen ontvangen. Het valt me op dat die in allerlei vertalingen heel verschillend wordt weergegeven. De Nieuwe Bijbelvertaling maakt er zelfs van dat je het stof van je voeten moet schudden **ten teken dat je niets meer met hen te maken wilt hebben** – maar dat laatste hebben de vertalers er toch echt zelf bij verzonnen. Waar het een teken van is, dat stof afschudden – weet u wat ik denk?

Als iemand je niet accepteert, als iemand je afwijst, dan is de kans groot dat die afwijzing diep in je gaat zitten. Dat je het negatieve meeneemt. Dat je nog dagen loopt te malen over die afwijzing. Maar Jezus stuurde zijn leerlingen uit om weldadige aandacht en liefde mee te dragen. Het zou zonde zijn als de negativiteit van de afwijzing alle goede energie zou wegzuigen. Vandaar: klop het af, schud het af. Laat zien dat je niet opgeladen met negativiteit verder gaat. Dat is een oefening die we ook vandaag heel erg nodig hebben: ons niet laten opfokken met het negatieve, maar dragers van zegen en genade blijven.

Als dat een beetje lukt – en meer dan een beetje hoeft niet, hoop ik - dan glanst er iets van God in jou als zijn schepsel, en dan ontdek je die glans ook in mensen die op je weg komen. Die glans, dat is je geschenk aan de wereld. Al het andere is bijzaak.

Piet van Veldhuizen